

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

14 март 2019 година *

„Преюдициално запитване — Директива 2010/24/ЕС — Взаимна помощ при събиране на вземания, свързани с данъци, такси и други мерки — Член 13, параграф 1 — Член 14, параграф 2 — Принудително събиране от органите на запитаната държава членка на вземания на запитващата държава членка — Производство по иск за връщане на тези вземания в масата на несъстоятелността на дружество, установено в запитаната държава членка — Ответник в това производство — Определяне“

По дело C-695/17

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Helsingin hallinto-oikeus (Първоинстанционен съд Хелзинки, Финландия) с акт от 5 декември 2017 г., постъпил в Съда на 12 декември 2017 г., в рамките на производство по дело

Metirato Oy, в несъстоятелност

срещу

Suomen valtio/Verohallinto,

Eesti Vabariik/Maksu- ja Tolliamet,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: J.-C. Bonichot, председател на състава, R. Silva de Lapuerta (докладчик), заместник-председател, C. Toader, A. Rosas и L. Bay Larsen, съдии,

генерален адвокат: M. Bobek,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

- за финландското правителство, от H. Leppo, в качеството на представител,
- за естонското правителство, от N. Grünberg, в качеството на представител,
- за Европейската комисия, от W. Roels и I. Koskinen, в качеството на представители,

* Език на производството: фински.

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 22 ноември 2018 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 13, параграф 1 и член 14, параграф 2 от Директива 2010/24/ЕС на Съвета от 16 март 2010 година относно взаимната помощ при събиране на вземания, свързани с данъци, такси и други мерки (ОВ L 84, 2010 г., стр. 1).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между Metirato Oy, от една страна, и Suomen valtio/Verohallinto (финландската държава — данъчна администрация) и Eesti Vabariik/Maksu- ja Tolliamet (естонската държава — данъчна администрация), от друга страна, във връзка с иск на синдика в производството по несъстоятелност на това дружество за връщане в масата на несъстоятелността на вземания, събрани от финландските органи по искане на естонските органи.

Правна уредба

Правото на Съюза

- 3 Съображения 1—4 от Директива 2010/24 гласят:
 - „(1) Взаимната помощ между държавите членки при събирането на вземания една от друга, както и на вземания на Съюза, свързани с някои данъци и други мерки, допринася за гладкото функциониране на вътрешния пазар. Тя осигурява данъчна неутралност и е способствала за премахването от страна на държавите членки на дискриминационните протекционистични мерки при трансгранични операции, приети от тях с цел предотвратяване на измами и данъчни загуби.
 - (2) Първите разпоредби относно взаимната помощ при събиране на вземания са установени с Директива 76/308/ЕИО на Съвета от 15 март 1976 г. относно взаимопомощта при изплащането на вземания, произтичащи от операции, представляващи част от системата за финансиране на Европейския фонд за ориентиране и гарантиране на земеделието, както и от селскостопански такси и мита [(ОВ L 73, 1976 г., стр. 18)]. Посочената директива и актовете за нейното изменение бяха кодифицирани с Директива 2008/55/ЕО на Съвета от 26 май 2008 г. относно взаимопомощта при събиране на вземания, свързани с някои видове налози, мита, данъци и други мерки [(ОВ L 150, 2008 г., стр. 28)].
 - (3) Въпреки че представляват първа крачка към подобряване на процедурите по събиране на вземания в рамките на Съюза, като сближават приложимите национални правила, тези разпоредби се оказаха недостатъчни, за да отговорят на изискванията на вътрешния пазар, отчитайки неговото развитие през последните 30 години.
 - (4) За да се осигури по-добра защита за финансовите интереси на държавите членки и неутралност на вътрешния пазар, е необходимо обхватът на взаимната помощ да се разшири, така че да включва събиране на вземания, свързани с данъци и такси, които все още не се съдържат в обхвата на взаимната помощ при събиране, а за да се отговори на нарасналия брой искания за помощ и да се постигнат по-добри резултати е необходимо помощта да стане по-ефикасна и по-ефективна, както и да се улесни нейното прилагане на

практика. За постигането на тези цели са необходими важни адаптации, като само изменение на действащата Директива 2008/55/ЕО не би било достатъчно. Поради това посочената директива следва да се отмени и да се замени с нов правен инструмент, който се основава на постиженията на Директива 2008/55/ЕО, но предвижда по-ясни и точни правила, където е необходимо“.

4 Член 1 от тази директива гласи:

„С настоящата директива се определят правилата, съгласно които държавите членки следва да предоставят помощ при събиране във всяка държава членка на всяко предвидено в член 2 вземане, възникнало в друга държава членка“.

5 Член 10 от същата директива гласи:

„1. По искане на запитващия орган запитаният орган събира вземания, които са предмет на инструмент за предприемане на изпълнителни мерки в запитващата държава членка.

2. Запитващият орган изпраща незабавно на запитания орган всяка полезна информация, получена по въпроса, довел до отправяне на искане за събиране на вземане“.

6 Член 13 от Директива 2010/24 предвижда:

„1. За целите на събирането на вземане в запитаната държава членка всяко вземане, във връзка с което е отправено искане за събиране, се третира като вземане на запитаната държава членка, освен ако в настоящата директива не се предвижда друго. Запитаният орган използва правомощията и процедурите, предвидени по силата на законите, подзаконовите или административните разпоредби в запитаната държава членка, приложими спрямо вземания по същия данък или такса или, при липса на такъв/такава, спрямо вземания по подобен данък или такса, освен ако в настоящата директива не се предвижда друго.

[...]

Запитаната държава членка не е задължена да предостави на вземанията на други държави членки привилегиите, които предоставя по подобни вземания, възникнали на нейна територия, освен ако съответните държави членки са постигнали споразумение в друг смисъл или ако в законодателството на запитаната държава членка е предвидено друго. Държава членка, която предоставя привилегии на вземанията на друга държава членка, няма право да откаже да предостави същите привилегии на същите или сходни вземания на други държави членки при същите условия.

[...]

5. Без да се засягат разпоредбите на член 20, параграф 1, запитаният орган прехвърля на запитващия орган събраните по вземането суми, както и лихвата, посочена в параграфи 3 и 4 от настоящия член“.

7 Съгласно член 14 от посочената директива:

„1. Споровете относно вземането, първоначалния инструмент за предприемане на изпълнителни мерки в запитващата държава членка или единния инструмент за предприемане на изпълнителни мерки в запитаната държава членка и споровете относно валидността на уведомяване, извършено от компетентен орган на запитващата държава членка, са в компетентността на компетентните инстанции на запитващата държава членка. Ако по време на процедурата по събиране на вземането, първоначалният инструмент за предприемане на

изпълнителни мерки в запитващата държава членка или единният инструмент за предприемане на изпълнителни мерки в запитаната държава членка е обжалван от заинтересована страна, запитаният орган информира страната, че тя трябва да отнесе спора до компетентния орган на запитващата държава членка в съответствие с действащото в нея законодателство.

2. Спорове във връзка с изпълнителни мерки, предприети в запитаната държава членка или във връзка с валидността на уведомяване, извършено от компетентен орган на запитаната държава членка, се отнасят до компетентния орган на тази държава членка в съответствие с нейните законови и подзаконови разпоредби.

3. Когато спор в съответствие с параграф 1 е отнесен до компетентния орган на запитващата държава членка, запитващият орган информира запитания орган за това, като посочва елементите на вземането, които не са предмет на обжалване.

4. Веднага след получаване на информацията, посочена в параграф 3, изпратена от запитващия орган или от заинтересованата страна, запитаният орган спира процедурата по изпълнение относно обжалваната част от вземането в очакване на решение от страна на органа, който е компетентен по въпроса, освен ако запитващият орган пожелае друго в съответствие с трета алинея от настоящия параграф.

По искане на запитващия орган или ако по друга причина се счете за необходимо от запитания орган, и без да се засягат разпоредбите на член 16, запитаният орган може да наложи обезпечителни мерки, с които да гарантира събирането на вземането, доколкото законовите или подзаконовите разпоредби, действащи в запитаната държавата членка, позволяват подобно действие.

Запитващият орган има право в съответствие със законовите и подзаконовите разпоредби и административните практики, действащи в запитващата държава членка, да поиска от запитания орган събирането на съответното обжалвано вземане или на обжалваната част от вземане, доколкото съответните законови и подзаконови актове и административни практики, действащи в запитаната държава членка, позволяват подобно действие. [...]

[...]“.

8 Член 16, параграф 1, първа алинея от посочената директива предвижда:

„По искане на запитващия орган запитаният орган предприема обезпечителни мерки, ако това е допустимо съгласно националното законодателство и в съответствие с националните административни практики, за да осигури събирането, когато вземане или инструмент за предприемане на изпълнителни мерки в запитващата държава членка е обжалван(о) към момента на отправяне на искането, или когато вземането все още не е предмет на инструмент за предприемане на изпълнителни мерки в запитващата държава членка, доколкото съгласно националното законодателство и административните практики на запитващата държава членка в подобна ситуация също са възможни обезпечителни мерки“.

Финландското право

9 Съгласно член 5, параграф 1 от Laki takaisinsaannista konkurssipesään (Закон относно отменителните иски за попълване на масата на несъстоятелността), в редакцията му, приложима към спора в главното производство, дадено правно действие се отменя по-специално когато само по себе си или заедно с други действия облагодетелства

неоснователно даден кредитор в ущърб на другите кредитори. В този случай предпоставка за отмяната е при предприемане на правното действие длъжникът да е бил неплатежоспособен или правното действие да е спомогнало за неплатежоспособността.

- 10 Член 10 от този закон предвижда по-специално че подлежи на отмяна плащането на парично задължение, извършено по-малко от три месеца преди падежа, когато задължението е в размер, който може да бъде счетен за значителен по отношение на масата на несъстоятелността. Такова плащане обаче не се отменя, когато в зависимост от обстоятелствата може да се разглежда като обичайно.
- 11 Съгласно член 23 от посочения закон синдикът или кредитор, който е предявил вземането си или чието вземане по какъвто и да е начин следва да се вземе предвид в сметката за разпределение, може да иска връщане на активи чрез предявяване на иск пред съда или чрез възражение срещу предявяването на вземане. Този иск може да бъде предявен пред първоинстанционния съд, който е открил производството по несъстоятелност.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

- 12 На 18 април 2012 г. на основание член 10 от Директива 2010/24 данъчната и митническа администрация на Република Естония изпраща до финландската данъчна администрация искане за събиране от Metirato на вземания, свързани с данъци, ведно с лихвата върху тях, в размер общо на 28 754,50 EUR.
- 13 Въз основа на това искане финландската данъчна администрация изпраща на финландския орган, отговарящ за принудителното събиране на вземания, данни за собствените си вземания, с оглед на тяхното събиране, и за вземанията на естонската държава.
- 14 На 12 февруари 2013 г. Metirato доброволно плаща на този орган сумата от 17 500 EUR, от които 15 837,67 EUR са преведени на финландската данъчна администрация, която в съответствие с искането за събиране на вземане превежда на естонската държава 15 541,67 EUR.
- 15 На 23 април 2013 г. Metirato доброволно плаща допълнително 17 803 EUR на финландската данъчна администрация.
- 16 На 8 май 2013 г. Helsingin käräjäoikeus (Първоинстанционен съд Хелзинки, Финландия) открива по молба на Metirato производство по несъстоятелност на дружеството.
- 17 На 10 септември 2013 г. естонската данъчна администрация изпраща до финландските данъчни власти второ искане за събиране на вземане, което обхваща по-специално непогасената сума от 8 840,17 EUR от вземането по първото искане за събирането му. На 17 септември 2013 г., като се основава на това второ искане, финландската данъчна администрация предявява срещу Metirato, освен собствените си вземания, и тези на естонската държава.
- 18 На 8 май 2014 г. синдикът на Metirato предявява пред Helsingin käräjäoikeus (Първоинстанционен съд Хелзинки) иск срещу финландската държава и данъчната ѝ администрация за връщане на цялата платена сума към масата на несъстоятелността на Metirato съгласно членове 5 и 10 от Закона относно отменителните иски за попълване на масата на несъстоятелността.
- 19 Искът се основава на твърденията, че от една страна, финландската данъчна администрация е неоснователно облагодетелствана в ущърб на останалите кредитори, поради това че отдавна дължими данъци са платени в момент, към който Metirato вече е било неплатежоспособно и

тази администрация е трябвало да узнае за неплатежоспособността, и от друга страна, в подозрителния период, тоест между 25 януари и 8 май 2013 г., Metirato е изплатило данъчни задължения в размер, който е значителен по отношение на масата на несъстоятелността.

- 20 Този иск е предявен срещу финландската държава и данъчната ѝ администрация, и в случай че се приеме, че тя не е надлежният ответник по отношение на преведената сума от 15 541,67 EUR, и срещу естонската държава.
- 21 Финландската държава оспорва иска на синдика на Metirato, по-конкретно с довода, че доколкото става въпрос за сума, получена от естонската държава, този иск би трябвало да се предяви срещу последната. Финландската държава счита, че предоставяйки съгласно член 10 от Директива 2010/24 административна взаимопомощ на естонските органи, е действала единствено като представител на естонските данъчни органи, събраните вземания никога не са били нейна собственост и задължението ѝ е приключило със събирането на вземането, така че искът на синдика на Metirato по отношение на посочената сума следва да се предяви срещу естонската данъчна администрация.
- 22 Естонската държава от своя страна също оспорва посочения иск, с довода че от член 13, параграф 1 и член 14, параграф 2 от Директива 2010/24 следва, че доколкото искът на синдика на Metirato се отнася до сума, събрана от финландската администрация, само тя може да се счита за ответник в разглежданото производство за връщане на активи.
- 23 При тези обстоятелства Helsingin käräjäoikeus (Първоинстанционен съд Хелзинки) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

- „1. Трябва ли член 13, параграф 1 от Директива [2010/24], доколкото предвижда, че вземания, събирани въз основа на искане за събиране на вземане, в запитаната държава членка се третират като вземане на запитаната държава членка, да се тълкува в смисъл, че
- запитаната държава членка също е страна в съдебно производство за връщане в масата на несъстоятелността на платени вследствие на събирането суми, или че
 - запитаната държава членка се грижи само за събирането на вземането чрез принудително изпълнение и за предявяването му в производството по несъстоятелност, а запитващата държава членка е ответник по отменителния иск в производството по несъстоятелност, който е във връзка с това кое имущество спада към масата на несъстоятелността?
2. Как трябва да се тълкува Директивата — в смисъл, че вземания на други държави се събират въз основа на искане за събиране, като се използват същите средства, но така, че събраните активи остават отделно и не се смесват с имуществото на запитаната държава, или в смисъл, че се събират заедно със собствените вземания, така че се смесват с имуществото на запитаната държава членка? С други думи, цели ли Директивата единствено да се забрани по-неблагоприятното третиране на вземанията на друга държава?
3. Може ли правен спор по отменителен иск за връщане на активи в масата на несъстоятелността да се приравни на спор във връзка с изпълнителни мерки по смисъла на член 14, параграф 2 [от Директива 2010/24] и оттук да се направи изводът, че според Директивата запитаната държава членка е ответник и по този спор?“.

По преюдициалните въпроси

- 24 С преюдициалните си въпроси, които следва да бъдат разгледани заедно, запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 13, параграф 1 и член 14, параграф 2 от Директива 2010/24 трябва да се тълкуват в смисъл, че от една страна, се прилагат към производство за връщане в масата на несъстоятелността на установено в запитаната държава

- членка дружество на вземания, събрани по искане на запитващата държава членка, когато производството е въз основа на оспорване на изпълнителни мерки по смисъла на член 14, параграф 2, и от друга страна, запитаната държава членка по смисъла на тези разпоредби се счита за ответник в посоченото производство, и дали в това отношение е от значение обстоятелството, че сумата на тези вземания се отделя от имуществото на тази държава членка или се смесва с него.
- 25 В настоящия случай следва да се припомни, че с иска си синдикът на Metirato оспорва с оглед на финландското право законосъобразността на събирането на вземания, извършено от финландските изпълнителни органи за събиране на държавни вземания, с цел събиране на вземанията, дължими от това дружество на финландската и на естонската държава.
- 26 Доколкото в това производство принудителното събиране е започнало за изпълнение на искане за събиране на вземане, отправено на основание Директива 2010/24 до финландските органи от естонските власти, то представлява изпълнителна мярка, предприета в запитаната държава членка по смисъла на член 14, параграф 2 от тази директива.
- 27 Поради това съгласно тази разпоредба спор, в който се оспорват ходът на процедурата и резултатът от нея, като разглеждания в главното производство, представлява спор във връзка с изпълнителна мярка, предприета в запитаната държава членка, и трябва да се отнесе до компетентния орган на тази държава членка, в случая Република Финландия, в съответствие с нейните закони и подзаконови разпоредби.
- 28 Тъй като обаче текстът на посочената разпоредба не уточнява кой е ответникът в такъв спор — запитващата или запитаната държава членка, следва да се установи дали това може да се определи с оглед на общата структура и целите на Директива 2010/24.
- 29 Както е видно от съображения 1—4 от тази директива, тя цели да разшири обхвата на Директива 76/308, кодифицирана с Директива 2008/55, така че да включва вземания, които не са попадали в обхвата ѝ, за да се осигури по-добра защита за финансовите интереси на държавите членки и неутралност на вътрешния пазар, да се предостави по-ефикасна взаимна помощ при събиране на вземания и да се улесни прилагането ѝ на практика, за да се отговори на нарасналия брой искания за помощ.
- 30 Съгласно член 1 от Директива 2010/24 с нея се определят правилата, съгласно които държавите членки следва да предоставят помощ при събиране във всяка държава членка на вземане, възникнало в друга държава членка.
- 31 Що се отнася до мерките, предприети от запитаната държава членка за събирането в тази държава членка на вземане, за което е направено искане за събиране, запитаният орган трябва съгласно член 13, параграф 1 от Директива 2010/24 да използва правомощията и процедурите, предвидени в законите, подзаконовите или административните разпоредби на посочената държава членка, тъй като всяко вземане, във връзка с което е отправено искане за събиране, се третира като вземане на запитаната държава членка, освен ако в тази директива не се предвижда друго.
- 32 Член 14, параграф 4, втора алинея и член 16, параграф 1 от Директива 2010/24 също така предвиждат възможност запитаният орган да приеме по искане на запитващия орган обезпечителни мерки, с които да гарантира събирането на вземане, което се обжалва, при условие че националното законодателство на запитаната държава членка позволява подобно действие.

- 33 Освен това член 14 от Директива 2010/24 предвижда разпределяне на правомощията между инстанциите на запитващата държава членка и тези на запитаната държава членка за разрешаване на спорове, от една страна, относно вземането, първоначалния инструмент за предприемане на изпълнителни мерки в запитващата държава членка, единния инструмент за предприемане на изпълнителни мерки в запитаната държава членка или валидността на уведомяване, извършено от компетентен орган на запитващата държава членка, и от друга страна, относно изпълнителните мерки, предприети в запитаната държава членка или валидността на уведомяване, извършено от компетентен орган на последната.
- 34 Това разпределяне на правомощията е следствие от обстоятелството, че вземането и инструментите, които позволяват събирането му, са установени въз основа на правилата на действащото право в запитващата държава членка, докато изпълнителните мерки се предприемат в запитаната държава съгласно разпоредбите на приложимото в нея право (що се отнася до Директива 76/308, вж. решение от 14 януари 2010 г., Kyrián, C-233/08, EU:C:2010:11, т. 40).
- 35 Така съгласно член 14, параграф 1 от Директива 2010/24 споровете относно вземането, първоначалния инструмент за предприемане на изпълнителни мерки в запитващата държава членка, единния инструмент за предприемане на изпълнителни мерки в запитаната държава членка или валидността на уведомяване, извършено от компетентен орган на запитващата държава членка, са в компетентността на компетентните инстанции на запитващата държава членка, а не на запитаната държава членка, чието право на контрол съгласно член 14, параграф 2 изрично се ограничава до актовете на последната държава членка (решение от 26 април 2018 г., Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, т. 43 и 44).
- 36 От друга страна, споровете относно изпълнителните мерки, предприети в запитаната държава членка или валидността на уведомяване, извършено от запитания орган, се отнасят до компетентния орган на тази държава членка съгласно нейните законови и подзаконови разпоредби, тъй като този орган е в състояние най-добре да тълкува националното си право и да се произнесе по законосъобразността на дадено действие в съответствие с това право (що се отнася до Директива 76/308, вж. решение от 14 януари 2010 г., Kyrián, C-233/08, EU:C:2010:11, т. 39, 40 и 49).
- 37 Следователно от разпоредбите на Директива 2010/24 следва, от една страна, че изпълнителните мерки, предприети от запитаната държава членка, се уреждат от приложимото в тази държава членка законодателство, а от друга страна, споровете относно тези мерки следва да се отнесат до компетентните органи на посочената запитана държава членка, която трябва да ги преценява с оглед на разпоредбите на националното си право.
- 38 Обстоятелството, че такъв спор се вписва в производството за връщане на активи в масата на несъстоятелността на установено в запитаната държава членка дружество, не може да постави под въпрос правилата за разрешаване на този спор, предвидени от законодателя на Съюза, доколкото с оглед на прилагането на тези правила последният не е направил разграничение в зависимост от характера на производството, в което възниква този спор.
- 39 Следователно, както по същество отбелязва генералният адвокат в точки 45—47 от заключението си, от общата структура и целта на Директива 2010/24 следва, че иск като разглеждания в главното производство за оспорване пред компетентния орган на запитаната държава членка на валидността с оглед на правото на тази държава членка на производство за принудително изпълнение, започнало в съответствие с това право от органите на посочената държава членка за събиране въз основа тази директива на вземания на запитващата държава членка, следва да се предяви срещу запитаната държава членка дори ако такъв спор се вписва в производство за връщане на активи в масата на несъстоятелността на установено в тази държава членка дружество.

- 40 Освен това, след като в Директива 2010/24 не са уредени условията за съхранение на сумите, събрани от запитаната държава членка преди предаването им на запитващата държава членка, те са от компетентността на държавите членки, при условие че се изпълни задължението за прехвърляне на събраните суми и съответните лихви.
- 41 Следователно обстоятелството, че сумата на вземанията, събрани от запитаната държава членка въз основа на такова искане, се отделя от имуществото на тази държава членка или се смесва с него, е без значение за посоченото в точка 38 от настоящото решение тълкуване.
- 42 Освен това следва да се припомни, че Директива 2010/24 се основава на принципа на взаимното доверие (решение от 26 април 2018 г., Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, т. 41).
- 43 Следователно, както по същество отбелязва генералният адвокат в точка 54 и сл. от заключението си, когато изпълнителна мярка като разглежданата в главното производство, предприета в запитаната държава членка за събиране на вземане на запитващата държава членка, успешно се обжалва пред компетентния орган на запитаната държава членка, запитващата държава членка по принцип следва да върне цялата събрана въз основа на тази мярка сума, която ѝ е предадена от запитаната държава членка.
- 44 При тези обстоятелства на поставените въпроси следва да се отговори, че член 13, параграф 1 и член 14, параграф 2 от Директива 2010/24 трябва да се тълкуват в смисъл, че от една страна, се прилагат към производство за връщане в масата на несъстоятелността на установено в запитаната държава членка дружество на вземания, събрани по искане на запитващата държава членка, когато производството е въз основа на оспорване на изпълнителни мерки по смисъла на член 14, параграф 2, и от друга страна, запитаната държава членка по смисъла на тези разпоредби се счита за ответник в посоченото производство, като в това отношение е без значение обстоятелството, че сумата на тези вземания се отделя от имуществото на тази държава членка или се смесва с него.

По съдебните разноски

- 45 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

Член 13, параграф 1 и член 14, параграф 2 от Директива 2010/24/ЕС на Съвета от 16 март 2010 година относно взаимната помощ при събиране на вземания, свързани с данъци, такси и други мерки, трябва да се тълкуват в смисъл, че от една страна, се прилагат към производство за връщане в масата на несъстоятелността на установено в запитаната държава членка дружество на вземания, събрани по искане на запитващата държава членка, когато производството е въз основа на оспорване на изпълнителни мерки по смисъла на член 14, параграф 2, и от друга страна, запитаната държава членка по смисъла на тези разпоредби се счита за ответник в посоченото производство, като в това отношение е без значение обстоятелството, че сумата на тези вземания се отделя от имуществото на тази държава членка или се смесва с него.

Подписи